A°. 1844. N°. 14.

WOENSDAG DEN 31sten JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Officieel Gedeelte.

TE HUUR:

(3247) Den BUITENGROND gend. *CHARLESBURG*, (zoogenaamde *CREPIE*), gelegen aan den Rijweg van *Kwatta*; met deszelfs *ACHTER GRONDEN*, geschikt tot het aanplanten van K o s t; aankomende den gemeenschappelijken Boedel P. VAN LEEUWEN en nagelatene Huisvrouw H. B. WEBER.

Paramaribo, den 30 Januarij 1844.
Namens fungerende CURATORS,
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(4419) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 2den Februarij 1844, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden publiek bij Executie verkoopen: de volgende SLAVEN, *voor verschuldigde Belasting* in Executie genomen, als:

Eva en *Mietje*; aankomende REBECCA A. B. DE MESQUITA.

Sophietje, *Willem*, *Christiaan* en *Abraham*; aankomende G. van A. van B. van BEELDSNIJDER.

Willem; aankomende de Kinderen van ELISABETH LEVERINCK.

Henriette en *François*; aankomende MIETJE MULDER.

Hector, *Rodrigo*, *Alexander*, *Don Charles*, *Martijn* en *Amour*: aankomende den Boedel A. A. T. G. VOGT.

Amerika; aankomende den Minderjarigen M. WALTON.

Paramaribo, den 30 Januarij 1844.
T. M. SCHOTBORGH.

(4420) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 2den Februarij 1844, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregshof, publiek bij Executie verkoopen;

De Suiker-Plantaadje *SORIBO* gelegen aan de rivier *Perica*; ter linker hand in het opvaren, tusschen de verlatene Plantaadje *Nieuw-Timotibo* en den Militairen Post *Hoonkoop*; aankomende GERARDA ELISABETH MEESTER, eerder Weduwe JAN HENDRIK LUIJKEN, thans Echtgenoot van en buiten gemeenschap van goederen gehuwd met JULIUS PICARD.

De Slaven met namen: *Mandane*, *Madelijntje*, *Astrea*, *Saraatje*, *Henriette*, *Wilhelmina*, *Sophia* en *Alida*; aankomende den Boedel SEMUEL HAIM DE LA PARRA.

En

Eenige *MEUBELAIRE GOEDEREN*, aankomende de Weduwe SEMUEL HAIM DE LA PARRA.

Paramaribo, den 30 Januarij 1844.
T. M. SCHOTBORGH.

In-Officieel Gedeelte.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 30sten dezer, de Nd. Am. Brik *Sarah Ann*, Kapt. W. E. Herrick, naar Boston, lading: 231 vaten Melassie.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 20 November 1843.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE. *14 November.*

— Op gisteren is de ijzeren spoorweg van voorschoten tot aan de brug over de trekvaart alhier voor het eerst, bij wijze van proefneming, bereden met de locomotive *de Urania*. Deze afstand is, met eene matige snelheid, in twintig minuten tijds afgelegd. De weg is bij die proefneming bevonden volkomen rijbaar te zijn, en wanneer de aangevangen vorst de voltooijing van het nog noodzakelijke metselwerk aan genoemde brug niet mogt verhinderen, mag men met grond verwachten, dat in den aanvang van December de dienst tusschen Voorschoten en 's Gravenhage voor het publiek zal kunnen werden opengesteld.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 11 *November.*

(*Vervolg en slot van No. 13.*)

» Juist binnen bereikt van het geschut van het eerste fort (dat op onze booten begon te vuren zoodra zij in het gezigt kwamen) was een sterk afschutsel van zware boomen dwars over de rivier getrokken, hetwelk de onzen eene korte wijl onder het vuur des vijands ophield, gedurende welken tijd wij drie gekwetsten bekwamen, zonder in staat te zijn, het stuk, hetwelk wij in de Pinas hadden, behoorlijk te doen spelen, Niettemin wij hieuwen ons door het afschutsel henen, en een deel volks uit de ligtere booten aan wal gebragt hebbende, bemagtigden wij weldra de drie forten. Daar kort hierop de inboorlingen, die ons gevolgd waren, mede aankwamen, werd het dorp geplunderd en ten acht uur stond geheel het land eene mijl in het rond in ligterlaaije vlam. Men maakte geene gevangenen, en de dooden en gekwetsten werden onmiddellijk door hunne vrienden weggevoerd. Daar de tijding van het naderen der Britsche magt hen verscheiden dagen te voren bereikt had, waren zij in staat geweest al het kostbaarste wat zij bezaten, tevens met hunne vrouwen en kinderen te verwijderen. De volgende morgen werd besteed tot het omhakken van al de kokos- en andere vruchtboomen, het verbranden en vernielen der oorlogsbooten, granen, enz.

» In den achtermiddag voer luitenant Horton, eene sterke wacht achterlatende, den linker arm der rivier 12 mijlen verder op naar het Djajak-dorp Lijain, daar alleen het Maleisch gedeelte der bevolking te Paddie woonde. Nadat het donker geworden was, stroomden de Djajaks in groote menigte toe en vielen de expeditie aan alle kanten van den oever met spiesen, steenen en nu en dan met snaphaanvuur aan, overigens derzelver voortgang hinderende door zware boomen om te hakken en in de rivier te werpen, die hier zeer naauw en ondiep werd. Daar de nacht beide donker en regenachtig was, ging men omstreeks middernacht ten anker tegen over eene opene plek aan eenen bogt der rivier, zeer digt bij het dorp, en de mariniers als eene rug bedekking aan wal gebragt hebbende, nam de expeditie eene verdedigende stelling tot dat het dag werd. In den loop van den nacht werd zij herhaalde malen door de Djajaks aangetast, die in groote hoopen onder bedekking van den jungle naderden, vervolgens plotseling uitvielen en onder het aanheffen hunner oorlogskreeten tot op een pistoolschot afstant van de booten toeliepen en dezelve met steenen en speren aanvielen; gelukkiglijk echter deden zij weinig schade, terwijl zij zelven velen der hunnen moeten verloren hebben, door het goed gerigte snaphaan- en schrootvuur, waarmede zij ontvangen werden. Slechts één marinier van de Dido werd door een musketschot zwaar gekwetst; doch deze aanvallen waren ook hunne laatste hoep, zijnde onze booten nu vlak aan hun dorp, dat hunne goederen, vrouwen en kinderen bevatte.

» Met het aanbreken van den dag kwamen zij met eene vredevlag en met het aanbod, om in alle voorwaarden, welke wij vorderen zouden, te stemmen; dit werd aangenomen, daar men de harde les, die zij ontvangen hadden, in aanmerking nam. Alstoen verschenen de opperhoofden en bewilligden om zich voor altijd van zeeroof te onthouden; doch ofschoon zij de hoofden der Seribas-zeeroovers waren, waren zij echter gedwongen te erkennen, dat zij over de andere stammen geen genoegzaam gezag oefenden, om voor derzelver goed gedrag in te staan; zoodat luitenant Horton ook de twee nederlatingen van Pakoe en Rembas bezocht, hun dezelfde strenge les lezende, welke bij de zeeroovers te Paddie had doen ondergaan. Hoezeer beide deze laatste plaatsen grooter dan Paddie en even goed versterkt waren, waren zij door de tijding van het aldaar gebeurde zoo verslagen, dat zij geene poging deden om zich te verdedigen, doch ongelijk meer leden van den kant der inlanders, die de Engelschen gevolgd en grootelijks versterkt waren door 900 Djajaks van de rivier Singar, waarvan het gevolg was, dat er van de inboorlingen veel meer het leven verloren.

» Nimmer had eenige volkstam minder verontschuldiging wegens het oefenen van zeeroof, daar het onmogelijk is zich een schooner, of rijker door de natuur begiftigd landschap voor te stellen. De huizen waren vol graan, geheel het land digt bezet met woningen en vruchtboomen, al hetwelk vernield werd, hun pluimgedierte, geiten en runderen weggevoerd en meer dan 40 oorlogsbooten verbrand. Eene nieuw gebouwde boot was 92 voeten lang. Vele ijzeren stukken kanon werden genomen en eenige metalen lillas, maar menige andere moeten verstoken en door ons volk niet gevonden zijn. Te Rembas maakte men vier gevangenen, die als gijzelaars bewaard zullen worden, tot dat de opperhoofden hunne belofte zullen hebben nagekomen van te Serwak bij den Sultan van Borneo te verschijnen en aldaar, volgens hun eigen landsgebruik, eene plegtige overeenkomst aan te gaan, dat zij zich voortaan van zeeroof onthouden zullen; eene zaak, waarvan de Heer Brooke zoo vriendelijk geweest is, het toezigt op zich te nemen.

» Uit de getuigenis, door Kapitein Keppel, na zijne aankomst alhier, voor het hof van judicatuur in zaken der admiraliteit afgelegd, ten einde de officieren en het volk van de Dido, die met de zeeroovers in gevecht geweest zijn, in staat te stellen, krachtens akte C. van George IV hoofdst. 49, hoofdgeld te vorderen, blijkt, dat er op den 22sten Mei 23 zeeroovers

gedood zijn, terwijl het gezamentlijke getal van het volk der twee vaartuigen, die de booten der Dido bij die gelegenheid aangetast hebben, niet minder kan bedragen hebben dan 67. Hierover nu zijn de officieren en manschap van de Dido geregtigd tot ontvangst van 20 pond per hoofd van elk der gesneuvelden en 5 pond voor elk der overigen; dus zullen zij in alles ontvangen 795 p. st.

FRANKRIJK.

PARIJS, 12 *November*

Over Mexico vermeent men dat de Schout bij nacht Thomas, opperbevelhebber van de Britsche eskaders in de Stille Oceaan, den 26sten Julij, aan boord van het oorlog schip Dublin, voor Honohulen, hoofdstad der stadwicheilanden, aangekomen zijnde de heerschappij over die eilanden, waarvan men weet dat Lord Paulet zich meester had gemaakt, ten plegtigste op nieuw aan dezelver wettigen Koning Kamehameha III opgedragen heeft.

— Te Havre heeft men tijdingen uit St. Domingo, onder dagteekening van den 2den October. De installatie van de continuerende vergadering, belast met het overwerken van de staatsregeling van de republiek van Haïti, heeft er den 23sten September met grooten luister plaats gehad. De vreemde consuls zijn bij die installatie tegenwoordig geweest. Een door den Heer Ferry gedaan voorstel, tot strekking hebbende amnestie te verleenen aan een aantal burgers, die door den Generaal Herard in staat van beschuldiging verklaard waren geworden, is met eene sterke meerderheid verworpen niettegenstaande het de ondersteuning had ondervonden van eenen brief van den Generaal Herard zelven en van de aanspraken van onderscheiden burgers.

De Feuille du Commerce van St. Domingo verhaalt op de volgende wijze den afloop van de insurrectie der Caijes:

» De beide Salomons, vader en zoon, hebben de stad den 16den, met eenige hunner medepligtigen, onder goed geleiden verlaten. Er was bepaald geworden, dat de vader en de zoon van elkander verwijderd en hun afzonderlijke verblijfplaatsen aangewezen zouden worden maar de Generaal Herard heeft van het gouvernement verkregen, dat er geen gevolg aan dit besluit gegeven zou worden. Hij heeft zich borg voor den vader gesteld, aan wien hierop vergund is, naar de Cayes terug te keeren.

Den 14den. Men leest in het blad *l'Echo de Vesone*.

» Wij hebben eenen schoonen trek van moed en van zelf opoffering van eene juffer uit Perigueux te vermelden. Mejufv. *O*....., modemaakster, had een hondje, hetwelk door eenen dollen hond gebeten was geworden. Zij had de wond doen uitbranden en droeg zorg het hondje goed opgesloten te houden en gade te slaan. Na verloop van veertien dagen begonnen de teekenen van dolheid zich heftig te openbaren; het diertje beet in al, wat het bereiken kon. Mejufr. *O*, achtte het dus noodzakelijk hetzelve te doen doodslaan; maar op het oogenblik dat zij de deur slechts even opent, ontsnapt haar het dier en loopt het den trap af en de straat op.

» Beseffende hoe vele ongelukken hare onvoorzigtigheid ten gevolge kon hebben, denkt Mejuffer *O*... weinig aan het gevaar, waaraan zij zich zelve kon blootstellen, maar ijlt zij, half gekleed, het huis uit en een ieder toeroepende, voor den hond uit den weg te gaan, loopt zij hem in, werpt zich op hem, grijpt hem bij de keel, en roept, dat men haar een touw zal toereiken. Niemand durft haar dit brengen, maar men werpt het haar toe; zij alleen houdt gelukkig moed, en het gevaar haar veerkracht en behendigheid bijzettende, neemt zij het eene eind van het touw in den mond en maakt zij met hare tanden en de eene hand, die zij vrij heeft, een' strik, werpt dien den hond om den hals en verworgt hem eigenhandig.

» Hierna brengt zij het doode dier bij een honden-doctor en deze erkent op hetzelve al de teekenen van de meest volstrekte dolheid.

» De kommissaris van Politie heeft aan den prefect rapport gedaan van deze kloeke daad en verzocht dat aan de heldin eene eerebelooning mogt worden toegekend."

TURKIJE.

KONSTANTINOPEL, 25 *October*.

In de stad van Urna, ten zuiden van Nissa, is de Turksche bevolking in opstand geraakt en heeft de Christenen aangetast, hunne vrouwen geschonden en geschaakt, hunne kerken geplunderd en in brand gestoken. De Russische gezant heeft voor deze buitensporigheden voldoening gevorderd. Door den Franschen gezant is eene nota ingeleverd ter zake van het gebeurde met den Armeniër, die van Christen Mahomedaan geworden, toen hij vervolgens tot het Christendom teruggekeerd was, ter dood gebragt is.

Demetrius Kalergi.

Bory te St. Vincent verhaalt de volgende anecdote uit het leven van *Demetrius Kalergi*, die, gelijk bekend is, voor den voornaamsten bewerker der onlangs plaats gehad hebbende Grieksche omwenteling gehouden kan worden. Hij was in den vrijheids-oorlog tegen de Turken eerste aide-de-camp van den president en onderscheidde zich door zijne daden. In den ongelukkigen slag bij Athene, alwaar de held *Karkaïskakis* viel, werd hij met de wapenen in de hand krijgsgevangen gemaakt en redde zijn leven door zijne tegenwoordigheid van geest. Hij werd door de Albanezen, die hem gevangen gemaakt hadden, voor *Reschid* Pacha gebragt, die op dat oogenblik bezig was om de hoofden te laten afslaan, welke hij als krijgstrofeën naar Konstantinopel wilde zenden, en *Kalergi* zag dat schrikkelijk schouwspel aan. Maar het karakter der Albanezen kennende, die slechts vechten, om roof en buit te behalen, zeide hij: » Ik ben de broeder van den rijken *Kalergi*, die u, zoo gij mij niet doodt, duizend thalaris voor mijn rantsoen betalen zal." Dit woord deed zijne uitwerking, maar de zwarigheid was, hoe men dat geld krijgen zoude. » Laat het zelf, zeide hij, door een uwer halen: in dien tusschentijd kan men mij bewaken, en zoo den bode het geringste kwaad overkomt of hij de duizend thalaris niet medebrengt, staat het u altijd vrij, mij te empaleren, zoo het u behaagd." De koop was weldra gesloten. Met een' brief van *Kalergi* voorzien, vertrok een ruiter naar Napoli, waar zijn broeder woonde. Intusschen liet *Reschid* Pacha de Seraskier, den gevangene voor zich komen en gaf, na hem eenige oogenblikken ondervraagd te hebben, het bevel, dat men hem ook het hoofd zoude afhouwen. De Albanezen echter, die *Kalergi* als gewonnen geld aanzagen, verklaarden, dat niemand hem zou aanraken, ten zij men hun de duizend thalaris betaalde, de Turk dreigde, de Albanezen hielden vol, en daar het gevaarlijk zou geweest zijn, dezen ongedisciplineerden hoop van zijn' buit te berooven, zeide de Seraskier, dat, daar hij in zijn rapport aan den Grooten Heer het getal der krijgsgevangenen, waarvan het overgezondene getuigen moest, naauwkeurig had op te geven, de ooren van den gevangenen ten minste voor zijn hoofd zouden kunnen doorgaan. » Mijne ooren!" riep *Kalergi*, » gij zult ze niet hebben, of gij krijgt geen para!" » Ten minste één," zeide de Turk. Daar deze schikking een einde konde maken aan de moeijelijkheden en alle partijen bevredigen, zoo vroeg de scherpregter reeds, welk der beide ooren hij verkoos te geven. » Niet één!" antwoordde de Griek op eenen fermen toon. » Ik heb het verdrag voor het gansche hoofd gemaakt; zoo men mij een haar krenkt, dat men ook het overige neme; maar mijn broeder, tot wien voorzeker het berigt van uwen weinigen eerbied voor goede trouw komen zal, zal niet alleen niets betalen, maar ook uwen bode laten ophangen. » Slechts één oor! koppige Christen!" herhaalde de Seraskier; doch de dappere antwoordde: » niet het geringste stuk!" en werd door de Albanezen als een kameraad aangezien, bij wiens behoud iedere belang had. Zij waakten voor zijne veiligheid tot den zesden dag, toen hun bode met de duizend thalaris terug kwam, waarop zij hunnen gevangene tot aan de voorposten der Grieken bragten, waar men hem met eene soort van plegtigheid overleverde.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.